

II tromesečje

Istočno-centralna afrička divizija

Dragi vođo subotne škole,

Ovo tromesečje prikazuje Istočno-centralnu afričku diviziju. Na ovom području živi više od 324 miliona ljudi živi od čega je 2.7 miliona adventista. To je u proseku jedan adventista na 118 ljudi.

Trinaesti subotnoškolski dar ovog tromesečja pomoći će u ojačavanju temelja evangelizma u Keniji, Tanzaniji i Demokratskoj Republici Kongo (koju ćemo nadalje u ovom tromesečju zvati Kongo).

Jezička zabava

Pesme i reči na svahili jeziku (koji se takođe zove kisvahili), trgovačkom jeziku velikog dela istočne Afrike, nalaze se na stranicama 44, 72 i 73.

- **Korpica za dar:** Upotrebi pletenu korpicu ili osušenu tikvu presečenu na pola kao korpicu za dar ovog tromesečja.
- **DVD Adventistička misija** prikazuje kratak video posebno za decu. Zatražite jedan primerak od svog pastora i pustite deci da vide.

Mogućnosti

Trinaesti subotnoškolski dar ovog tromesečja pomoći će u:

- izgradnji kuća za nastavnike i oženjene/udate studente univerziteta Baraton u Keniji, u istočnoj Africi,
- izgradnji učionica za osnovnu školu Baraton na kampusu univerziteta u Keniji, u istočnoj Africi,
- dovršavanju adventističke bolnice Mvanza u Tanzaniji,
- izgradnji učionica na adventističkom univerzitetu Lukanga u Kongu,
- osnivanju centra za obučavanje laika u Kinšasi, u Kongu
- osnivanju dva centra za dečje bogoslužjenje u Kinšasi, u Kongu

1. Škola sa zadovoljstvom

Enok je uzdahnuo dok je plevio korov u porodičnoj bašti. Kukuruz je bio viši od njega, a šargarepa i krompir su iz dana u dan bili sve veći. Žetva porodičnih useva podsetila ga je da je još malo vremena ostalo do početka školske godine.

Enok je voleo da uči, ali se nije radovao školi. Njegova škola nije bilo srećno mesto. Učiteljica kao da uopšte nije uživala u svom poslu i svaki dan je bio beziražajan, kao zgrada koja sve više stari.

Majčino iznenađenje

Jednog dana, majka je iznenadila Enoka i kazala: „Otac i ja smo odlučili da te ove godine pošaljemo u jednu drugu školu. To je dobra škola i mislim da ćeš tamo lepo napredovati.“ Enok je ushićeno slušao dok je majka objašnjavala da se škola nalazi na adventističkom Univerzitetu udaljenom 20 minuta od porodične farme. Enok ga je viđao ranije i divio se njegovim snažnim zgradama i mnoštvu studenata.

„Ali univerzitet je daleko“, kazao je tiho. „Kako ću ići donde?“ Majka mu je odgovorila da može da ide motocikl-taksijem.

I druga pitanja su se rojila po Enohovim mislima, pitanja za koja je znao da majka neće moći da mu da odgovor. *Hoću li se svideti učiteljici? Da li će druga deca biti prijateljski nastrojena?*

Majka je osetila Enokovu zabrinutost pa mu je kazala da je posetila i školu i upoznala njegovu buduću učiteljicu. „Jako je dobra“, rekla je majka. „Svideće ti se. A deca izgleda uživaju u učenju. Znam da će ti se dopasti tamo.“

Enokova nova škola

Enokovo uzbuđenje je raslo iz dana u dan. Konačno je osvanuo početak školske godine. Obukao je svoju novu plavu košulju i preko nje kestenjasti džemper. Bilo je vreme za početak nove avanture u novoj školi. Popeo se na motocikl-taksi na kom je stigao do adventističkog Univerziteta i platio vozaču. Sledio je neku decu kroz kapiju i preko kampusa do male osnovne škole na travnatoj padini blizu ivice kampusa. Školska zgrada se sijala na jarkom afričkom suncu. Deca su se igrala, smejala i kikatala.

Enok je prepoznao svog malog rođaka kako mu trči u susret. „Hej!“, dečak je pozvao Enoka. „Da li ti ideš u moju školu ove godine?“ Dečaku je osmeh prekrilo lice. Uhvatio je Enoka za ruku i povukao ga prema školskoj zgradi. Usput je zastajkivao da bi upoznao Enoka sa još nekom decom.

„Vau“, Enok je rekao na kraju. „Da li ti poznaješ svu decu ovde?“

„Skoro!“, odgovorio je njegov mali rođak.

Školska direktorka, nasmejana žena u crvenoj haljini, koračala je prema Enoku. „Dobrodošao u školu Baraton“, kazala je. „Dozvoli mi da te otpratim na čas.“

Žena ja zakoračila u jednu od učionica i predstavila Enoka učiteljici. Ona mu se nasmešila i pokazala mu praznu klupu. „Dobrodošao“, kazala je. „Deco, ovo je Enok.“

„Dobro jutro, Enoče“, kazala su deca uglas. On se stidljivo osmehnuo i seo na stolicu. *Vau*, pomislio je. *Biće ovo divna godina!*

Škola sa zadovoljstvom

Enok je jedva čekao da ispriča mami i tati sve o svojoj novi školi. „Ćao, mama!“, rekao je Enok dok je trčao prašnjavim putem do bašte u kojoj je majka brala povrće za večeru. „Mnogo mi se sviđa moja nova škola! Učiteljica je tako dobra, a decu u mojoj školi su super!“

Enokova mama se uspravila i nasmešila. „Radujem se, sine“, kazala je. „Adventistička škola je *zaista* dobra škola.“

Enok voli da priča drugovima o svojoj novoj školi. „Toliko toga učim tamo“, kaže on sa osmehom. „Škola mi je puno pomogla. Mnogo sam naučio o Isusu, a i o Suboti. Voleo bih da jednog dana odem u subotnu školu, ali blizu moje kuće nema crkve.“

Drago mi je što idem u školu u kojoj mogu naučiti kako da budem dobar građanin i učenik Isusa Hrista.“

Pomoć Enokovoj školi

Dečaci i devojčice, trinaesti subotnoškolski dar ovog tromesečja pomoći će u izgradnji novih učionica u Enokovoj školi kako bi još dece moglo da pohađa ovu školu i uči o Isusu.

Misionski odeljak

- Više od 700,000 adventističkih vernika živi u Keniji. To je u proseku jedan adventista od 61 osobe. Međutim, milioni ljudi još nisu čuli za Isusov skori dolazak.
- Deo trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će u izgradnji učionica za osnovnu školu na ovom Univerzitetu i omogućiti deci bezbedno mesto za učenje i pripremu u službi Gospodu.

Pogledajte stranicu 72 za reči i fraze na svahili jeziku (kisvahiliju).

2. Opasna igra

Mersi ima 11 godina i živi u zapadnom delu Kenije. [*Pokaži Keniju na karti.*] Ona voli da se igra kao i mi. Nema šarene lutke sa lepom odećom, već pravi svoje lutke od najlon kesa. Stavi nekoliko kesa u jednu i zaveže ih tako da oblikuje glavu. Onda na isti način napravi telo. Ruke i noge pravi od zgužvanih kesa koje prišiva na telo. Koristi ostatke tkanina da napravi jednostavnu odeću i šešire za svoje lutke.

Bolna lekcija

Mersi (na engleskom znači „milost“) voli svoje ime. Ono je podseća kako je Bog bio milostiv kada joj je bezvezna igra nanela puno bola. Ona će nam ispričati svoju priču kako bi drugi znali da nas Bog voli i da odgovara na naše molitve.

„Jednog dana sam se igrala u kući mojih rođaka“, priča Mersi. „Odrasli su kuvali na šporetu na drva koji je blizu tla. U jednom tiganju se nalazilo vrelo ulje. Moja sestra i ja smo se igrale u kuhinji – što nije bezbedno kada ljudi kuvaju u blizini. Pokušala sam da preskočim tiganj, ali sam upala u ulje!

Vrištala sam jer mi je vrelo ulje opeklo bradu, nos i usta. Kako je to bolelo! Ujka mi je stavio kremu za opekotine na lice i odveo me je kući. Kazao je mojoj mami da sam se izgorela.

Molitva usred bolova

Mama me je odvela u bolnicu gde su se doktori pobrinuli za opekotine, a bolnički pastor se molio za mene. Morala je da me vodi u bolnicu svaka dva dana kako bi doktori skinuli izgorelu kožu s mog lica. Ona je plakala, ja sam plakala, svaki put kad je trebalo da me gule.

Sedmicama nismo mogli da vidimo nikakav napredak. Ali svi koga smo poznavali su se molili za mene. Uskoro je nova koža zamenila izgoretinu i majka je mogla da prestane sa guljenjem kože. Sada više nemam ni ožiljke!

Učenje važnih lekcija

Iz ovog sam naučila neke važne lekcije. Moja sestra i ja se nikada, ali nikada više ne igramo u kuhinji kada neko kuva. Naučili smo da je Bog uvek s nama, čak i kada se dogodi nešto loše. Bog se brine za nas i zato nas neće nikada ostaviti. U najtežim trenucima, znala sam da je On pored mene i da plače zajedno sa mnom.

Naučila sam da postoje neke igre koje nisu dobre, od kojih se možemo povrediti. Neke druge igre nas mogu povrediti u duhovnom smislu ili nam ukrasti vreme koje možemo da provedemo sa Bogom.

Ja želim da druga deca imaju poverenja u Boga, Njegovu mudrost i ljubav prema nama.“

Informativni odeljak

- Kenija leži na ekvatoru u istočnoj Africi. Duž obale i u drugim nižim oblastima ove zemlje, vruće je i vlažno. Na višim delovima, temperatura je umerenija.
- Mnoštvo afričkih divljih životinja luta zaštićenim parkovima Kenije i susednih zemalja. One privlače turiste koji su glavni izvor prihoda.
- U planinskim krajevima na zapadu nalazi se bogato poljoprivredno prostranstvo. Međutim, česte suše i povremene poplave zadale su finansijske probleme ljudima među kojima se mnogi oslanjaju na poljoprivredu za izdržavanje.

Aktivnost

Pevajmo na svahiliju

Jesus Jivodegnal (Znam da Isus voli me – strofa)

Jesus endemivadeng
Kedus kalo negereng
Tanašok Jersu Načao
Sidekmu jaberetal

3. Molitva za školu

Paula ima 11 godina i ide u šesti razred osnovne škole Baraton u Keniji. *[Pokaži Keniju na karti.]* Voli svoju školu, a naročito nastavnike. „Naša nastavnica nam pomažemo da shvatimo lekcije koje učimo“, kaže ona. „Neka deca koju poznajem idu u državnu školu. Boje se svojih nastavnika, a u Baratonu naši nastavnici su naši prijatelji. Oni nas ohrabruju da budemo slični Isusu – puni ljubavi, dobrote i nesebičnosti.“

Paulini pokloni

Paula pokazuje ljubav praveći čestitke za druge ljude. Na svakoj od njih piše naročite poruke. „Trudim se da čestitke budu što lepše“, kaže ona. „Volim da ih dajem ljudima koji ih ne očekuju. Pravim ih za moje prijatelje i ljude koji idu u crkvu. To je jedan od načina da drugima kažem da ih Bog i ja volimo.“

Paula zahvaljuje Bogu za svoje nastavnike koji joj pomažu da bude nalik na Isusa.

Dotrajala škola

Dok su Paulini nastavnici divni i drugi đaci prijateljski raspoloženi, škola nije tako divna. „Učionice su stare, a neke su toliko prepunjene da nastavnik nema prostor za svoj sto“, kaže ona. „Đačke klupe su prestare, a površine su hrapave i teško je pisati na njima.“

Međutim, školske zgrade imaju još ozbiljnije probleme. U nekim prostorijama plafoni počinju da se spuštaju i jednog dana mogu da padnu. Zidovi su napravljeni od metalnih ploča postavljenih u nizu sa tankim drvetom. Afrika ima puno termita i oni vole da jedu drvo! U nekim učionicama termite su pojeli velike komade zidova.

Kad pada kiša, što se često dešava tamo gde Paula živi, kišnica se sliva velikom brzinom niz travnati brežuljak i prodire u učionice koje su u podnožju. Kada se ovo dogodi, deca moraju da napuste učionice. Ako kiša nije prejaka, deca idu u druge učionice koje se nalaze na višem delu planine. Tamo čekaju da kiša prestanu. Ali ako

kiša nastavi dugo da pada, moraju da idu kući. Ne mogu da se vrate u školu dok poplavljene učionice ne budu očišćene i suve.

Zadržavanje đaka u školi

Zbog ovih problema, neki Paulini drugovi iz razreda idu u druge škole kada dođu do sedmog razreda. Te škole su internati, tako da oni tamo žive. Paula se brine da njeni prijatelji koji ne idu u adventističke škole mogu zaboraviti na ljubav prema Isusu ili biti prisiljeni da rade, uče ili idu na nastavu subotom.

„Drago mi je što moji roditelji žele da ostanem u Baratonu“, kaže Paula. „I drago mi je što će nam deo trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći da izgradimo nove učionice koje termite neće moći da jedu, a jake kiše da poplave.“

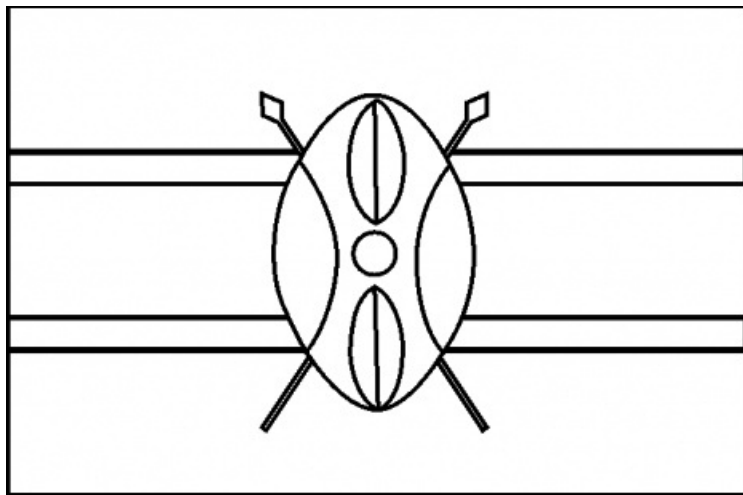
Nadam se da će puno đaka doći u osnovnu školu Baraton gde mogu da nauče koliko ih Isus voli.“

Misionski odeljak

- Osnovna škola na Adventističkom univerzitetu u istočnoj Africi služi nastavničkom osoblju i studentima na univerzitetu kao i komšijskoj deci.
- Trenutno stanje škole je nebezbedno za decu i učenje i može biti opasnost za đake ako ne bude renovirana. Deo našeg trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će u izgradnji novih učionica za decu, bezbednih od poplava i termite. Biće to zdravo i radosno mesto za učenje.
- Za više informacija o školi i radu u Keniji, gledajte DVD Adventistička misija.

Aktivnost

Oboj zastavu Kenije

GORNJI PRAVOUGAONIK: CRNI
SREDNJI PRAVOUGAONIK: CRVENI
DONJI PRAVOUGAONIK: TAMNO ZELENI
USKI PRAVOUGAONICI: BELI
ŠTIT: CRNI, CRVENI, BELI

4. Nalik na Isusa

Devetogodišnji Džoša živi na obali Viktorijinog jezera u severnom delu Tanzanije. [*Pokaži Tanzaniju na karti.*] Džoša voli da se moli i želeo bi da postane pastor.

Džošina majka je naučila decu da svedoče drugima o svojoj veri. „Ljudi u mojoj crkvi izlaze u malim grupama i svedoče ljudima o Božjoj ljubavi“, kaže Džoša. „Prirodno je govoriti drugima o Isusu.“

Džoša i Josif

Džoša voli da se igra sa svojim prijateljem Josifom. Ponekad, dečaci razgovaraju o Bogu. Džoša je pozvao Josifa na dečje sastanke u crkvi i majka se složila da Josif ode. Svidelo mu se ono što je naučio i želeo je da dođe u subotnu školu. Ali bio je potreban mami u subotu da joj pomogne u pranju odeće. Zato nije mogao da krene u crkvu sa Džošom.

Dečaci su bili razočarani, ali Džoša nije prestao da priča svom prijatelju o Isusu. „Ja pričam Josifu da ga Isus voli i da ima posebne planove za njegov život“, kaže Džoša. „Ohrabrujem ga da priča majci da Isus voli i nju i da je pozove da krene subotom u crkvu. Za sada nije došla“, kaže Džoša, „ali ja ne odustajem.“

Svedočenje o Božjoj ljubavi u školi

Džošina majka ne može da priušti da ga pošalje u adventističku školu, pa on ide u državnu školu. To mu ne smeta jer pronalazi puno načina da svojim drugovima iz razreda posvedoči o Božjoj ljubavi. Za vreme odmora, Džoša poziva decu da se okupe kako bi slušali biblijske priče. „Ja im pričam da je Isus bio dečak kao i mi, jedino što je On bio savršen. Radio je ono što su Njegovi zemaljski roditelji – i Bog – želeli da čini. Odrastao je u stolarskoj radionici svog oca Josifa i učio o Bogu od svojih roditelja.

Kada je postao čovek, poučavao je ljude o Bogu i činio mnoga čuda da bi pomogao drugima. Došao je da živi na Zemlji kako bi ljudi saznali kakav je Bog. Neki ljudi su želeli da Ga ubiju jer im je Njegov savršeni život pokazao koliko su sami bili grešni. Isus je znao da će Ga oni ubiti, ali je to dozvolio kako bi se Bog proslavio. Vratio se na nebo, ali je obećao da će opet doći jednog dana i povesti svoju decu kući. Mi još uvek čekamo taj dan, ali sam siguran da će to biti uskoro. Važno je biti spreman kada Isus dođe.“

Svakog dana grupa dece se okuplja da sluša Džošu kako priča biblijske priče. Desetero dece je došlo do sada, ali troje dolazi svakog dana. Džoša ih poziva da mu pomognu u prepričavanju biblijskih priča drugoj deci. On čita ilustrovanu Bibliju kako bi pronašao priče koje priča u školi.

Učitelj Japan, naročiti prijatelj

Džoša je priče naučio da priča od crkvenog starešine kog on zove učitelj Japan. Džoša pažljivo sluša kada učitelj Japan priča priču. „On skroz oživi biblijske priče“, kaže Džoša. „Ja volim da ga slušam! Učitelj Japan me ohrabruje da nastavim sa pričanjem biblijskih priča mojim prijateljima. A kada on propoveda, nekad me zamoli da čitam biblijski tekst ili da se molim.“

Džošina crkva je velika. Deca imaju svoje bogoslužnje u zgradi namenjenoj samo za njih. „Mi imamo sopstveno bogoslužnje u svojoj zgradi. Starija deca se smenjuju u propovedanju u dečjoj crkvi.“ Džoša bi voleo da jednog dana propoveda u dečjoj crkvi. Govorio bi o Noju.

Džoša voli da govori drugoj deci da ih Isus voli i želi da budu spremni kada On dođe da povede svoju decu kući. „To znači da mi moramo biti nalik na Isusa kako bi i drugi poželeli da Ga upoznaju.“

Džoša je u pravu. Hajde da ove sedmice učinimo sve što možemo kako bismo drugima posvedočili o Božjoj ljubavi. To možemo učiniti tako što ćemo biti ljubazni i nežni, pomažući drugima i govoreći im koliko ih Bog voli. To takođe možemo ostvariti prilaganjem svojih darova danas. Ko želi da bude nalik na Isusa? *[Neka deca odgovore.]*

Informativni odeljak

- Tanzanija leži u srcu istočne Afrike. Svahili (Kisvahili) je prvobitno trgovački jezik i govori se duž obale većinskog dela istočne Afrike.
- Više od 437 000 adventista živi među 46 miliona Tanzanijaca. To je u proseku jedan adventista od 105-oro ljudi.
- Oko polovine ljudi u Tanzaniji naziva sebe hrišćanima, iako mnogi ne dolaze u crkvu redovno.
- Oko 40% ljudi u Tanzaniji su muslimani, a drugi obožavaju tradicionalne bogove kao što su idoli i preci. Još puno posla ima u širenju jevanđelja u ovoj zemlji.

5. Zalagati se za ono što je pravo

Zamoli starijeg školskog dečaka da predstavlja Jehošapata u ovoj priči u prvom licu.

Zovem se Jehošapat. Imam 11 godina i živim u severnom delu Tanzanije. [Pokaži Tanzaniju na karti.] Volim Isusa i volim da čitam svoju Bibliju i da se molim. Naučio sam da čak i dete može da se zalaže i čvrsto stoji iza svoje vere.

Nastavnik koji više

Ja idem u privatnu školu, ali to nije adventistička škola. Sviđa mi se škola i volim moje drugove iz razreda i nastavnike. Ali bio je jedan nastavnik veronauke koji me je naterao da se zauzmem za ono što verujem. Kad se molio, ispuštao je mnoštvo bučnih zvukova i izgovarao reči koje nismo mogli da razumemo. Onda nam je kazao: „Kada se ja molim, vi morate da vapite Bogu!“

Pogledao sam svoje drugove iz razreda, oni su bili zbunjeni isto koliko i ja. *Zašto bismo morali da stvaramo buku dok se neko moli?* pitao sam se. Niko nije imao hrabrosti da pita nastavnika zašto da pravimo buku. Zato smo, dok se on molio, mi mumlali nešto za sebe.

Nastavnik nije bio zadovoljan. „Vičite!“, dreknuo je. „Podignite ruke i uzvikujte 'Aleluja!'“ Neka deca iz našeg razreda išla su u istu crkvu kao nastavnik pa su vikala. Međutim, ja sam osećao da takva buka ukazuje nepoštovanje prema Bogu. Nastavnik *nije* bio zadovoljan nama, to se videlo.

Podržavati svoja uverenja

Sledeće sedmice, nastavnik veronauke je objavio: „Danas ću vas učiti kako da se molite.“ Ja sam se zgrčio. Znao sam da nešto moram da učinim. Ustao sam i čekao da mi se nastavnik obrati. Onda sam kazao: „Gospodine, da li mogu da izađem iz učionice?“ Još dvojica đaka su razumeli moju nameru i zatražili isto.

„Ne!“, kazao je nastavnik. „Ostaćete na času za vreme molitve.“

Sada ustanite i podignite ruke“, rekao je podižući svoje ruke iznad glave. „Sada uzvikujte 'Aliluja!' dok se ja molim.“ Ja sam bio voljan da stojim za vreme molitve, ali vikanje bilo čega, pa čak i „Aliluja“, delovalo je pogrešno. Tiho sam se molio dok se i nastavnik molio, a neka deca vikala „Aliluja“. Sledeće sedmice sam odlučio da ostanem u našoj učionici za vreme veronauke koja se održavala u drugoj učionici. Moj drugi nastavnik me je upitao zašto nisam na času veronauke, pa sam mu ja ispričao za molitve nastavnika veronauke.

Ubrzo nakon toga dobili smo novog nastavnika veronauke koji se moli ponizno i s poštovanjem i na način za koji verujem da ukazuje poštovanje Bogu.

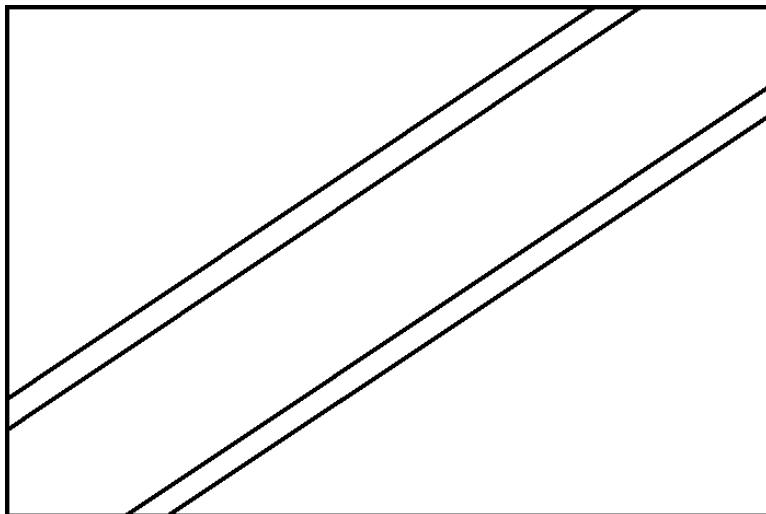
Moji prijatelji su mi zahvalili što sam se založio za svoju veru. Ovo iskustvo je otvorilo vrata da svojim drugovima iz razreda kažem šta verujem. Pozvao sam ih da posete moju crkvu i dvojica njih sada idu sa mnom.

U Bibliji nam je rečeno da su se Danilo i njegovi prijatelji držali onoga što veruju. Mi moramo da činimo isto. Možemo da govorimo svojim prijateljima o Isusu i možemo da dajemo svoj misioni dar kako bi oni kojima nemamo mogućnosti da kažemo, dobili priliku da Ga zavole.

- Jehošapat živi u Mvanzi, jednom od najvećih gradova Tanzanije. On leži duž obala Viktorijskog jezera u severnom delu Tanzanije.
- Adventistička klinika služi ljudima Mvanze i okolnim regionima. Iako je mala i ima samo jednog doktora i 15 bolničkih kreveta, svakog dana usluži više od 100 ljudi. Ljudi vole da se leče u adventističkoj klinici jer znaju da adventisti istinski brinu za njih.
- Deo našeg trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će u izgradnji bolnice koja će služiti zadovoljavanju medicinskih potreba ljudi u području Mvanze. Hvala vam što ćete dati svoj dar kako bi ljudi mogli da saznaju koliko adventisti vole njih i Boga.

Aktivnost

Oboji zastavu Tanzanije

GORNJI LEVI TROUGAO: ZELEN

DONJI DESNI TROUGAO: PLAV

ŠIROKA PRUGA: CRNA

UZANE PRUGE: ŽUTE

6. Čuli smo pesmu

Fedison i njegov mlađi brat i sestra žive u Mvanzi, u Tanzaniji, na južnoj obali Viktorijskog jezera. *[Pokaži Tanzaniju na karti.]*

Novi susedi

Novi susedi doselili su se u kuću pored njihove. Kuće su blizu i prozori su otvoreni da bi vazduh cirkulisao, pa je lako čuti šta se dešava u komšijskom domu. Fedison je čuo kako novi susedi pevaju. Zastao je i slušao. Nije znao tu pesmu, ali je zvučala lepo.

Sledeće večeri Fedison je opet čuo pesmu. Sada je bio *stvarno* razdoznao. On, njegov brat i sestra otrčali su do kuće novih suseda i pokucali na vrata. Pesma je prestala, a vrata su se otvorila. Žena ljubaznog lica im se nasmešila.

„Zdravo“, kazala je. „Mogu li da vam pomognem?“

Čuli smo pesmu

Fedison se dvoumio, ne znajući šta baš da kaže. Onda je zamuckujući rekao: „Mi, mi, čuli smo pevanje.“

Žena se još više nasmešila i širom otvorila vrata. „Pevali smo pesme o Isusu. Da li biste želeli da nam se pridružite?“, upitala je. „Mene možete zvati teta Helen, a ovo je moj muž, čika Benjamin.“

Deca su ušla u malu, simpatičnu kuću. Čika Benjamin je sedeo u središtu prostorije. „Dođite, sedite“, kazao je. „Baš sam hteo da počnem da čitam biblijsku priču.“ Deca su tiho sedela dok je čovek čitao priču o Isusu.

Pognula su glavu dok je teta Helen izgovarala jednostavnu molitvu. Onda je bilo vreme da ih pošalje nazad kući. „Dobrodošli ste da nam se ponovo pridružite“, kazala im je. Oni su joj se zahvalili i otrčali kući.

Sledećeg dana, i onog nakon njega i nakon njega, deca su trčala u kuću teta Helen kada god bi čuli da bračni par peva. Uskoro su deca znala mnoge pesme o Isusu, ali omiljena im je bila „Znam da Isus voli me“.

Subotnoškolska avantura

Jednog jutra Fedison je video teta Helen u dvorištu. Bila je lepo obučena. „Negde idete?“, upitao je.

„Da, idemo u subotnu školu. Da li bi voleo da kreneš s nama?“ Fedison je razmislio za trenuatak, a onda klimnuo glavom. Pozvao je brata i sestru, i deca su se sjurila prema čika Benjaminovom autu. Bili su obučeni u zaprljanu odeću za igranje, ali nisu marili. Želeli su da vide gde njihovi prijatelji idu.

Deci se mnogo svidela subotna škola! Pevali su neke pesme koje

ih je naučila teta Helen. Učiteljica je ispričala divnu biblijsku priču. Kada je došlo vreme da se krene kući, teta Helen ih je pozvala da se vrate te večeri.

„Mama!“, dozivao je Fedison majku dok su ulazili u kuću. „Teta Helen i čeka Benjamin su nas vodili u crkvu! Bilo je tako lepo!“ Majka je samo klimnula glavom. Ona nije išla u crkvu.

Svake večeri, a uskoro i svakog jutra, deca su trčala u kuću teta Helen kada bi se čula pesma. Subotom su prali ruke i umivali se i išli u subotnu školu.

Pevanje veselih pesama

Onda nekoliko sedmica majka nije dozvoljavala deci da idu u subotnu školu, ali su i dalje išli u komšiluk da pevaju i slušaju priče o Isusu za vreme večernjeg bogoslužjenja. Fedison je molio majku da im dozvoli da idu ponovo u crkvu, i vremenom je ona popustila. U crkvi su ostajali po ceo dan, sedeli su tokom bogoslužjenja i jeli jednostavan ručak pre popodnevnog omladinskog časa.

Fedison je srećan što je čuo pesmu u susedstvu i otišao da vidi o čemu se radi. „Teta Helen i čika Benjamin su nam sad kao porodica“, kaže on. „Idemo tamo svakog jutra i večeri na bogoslužjenje. Ne želimo da propustimo svoje naročito vreme sa Bogom.“

Dečaci i devojčice, nikada ne znamo kada će neko čuti naše pevanje i proslavljanje Isusa. Vaše proslavljanje može zauvek izmeniti njihov život. Davanje naših misionarskih darova takođe pomaže deci i odraslima da nauče da vole Isusa. Hajde da proslavljamo Boga kroz naše pesme i darove.

- Fedison i njegova porodica žive u Mvanzi, u Tanzaniji. To je drugi grad po veličini u ovoj zemlji. Oko dva miliona ljudi živi u Mvanzi i okolnim krajevima, od toga je skoro 134 000 adventista. To je u proseku jedan adventista na 60 stanovnika.
- Uprkos velikom broju adventista, mnogi ljudi u Mvanzi i širom severnog dela Tanzanije nikad nisu čuli da je Isus umro za njih i da On ponovo dolazi da povede svoju decu

kući. Naši misionski darovi pomoći će da se većem broju ljudi prenese vest o Isusu.

- Za više informacija o radu u Mvanzi, pogledajte DVD Adventistička misija.

7. Meme i ja

Kasonga ima 5 godina. Živi u najvećem gradu države Kongo. Još uvek ne ide u školu, ali voli da se igra autićima. Ima mlađeg brata i sestru.

Kasonga ne priča puno, ali kada govori, govori vrlo tiho, nešto glasnije od šapata. Međutim kada priča o Isusu, to čini mnogo snažnijim tonom. Za Isusa je saznao od svoje prve susetke, Meme, što znači „baka“.

Vreme provedeno sa Meme

Kasonga voli da provodi vreme sa Meme. Sva njena deca su odrasla, pa ima vremena za Kasongu. Priča mu o Isusu i uči ga pesme. Meme peva Kasongi dok se savija nad plastičnom kadicom punom vode i praška i pere odeću. Priča mu priče o Isusu dok meša lišće od kasave u šerpi koje se kuva dok ne omekne. Moli se sa njim kada mu daje tanjir kasave i pirinča za jelo.

Kasonga voli da provodi vreme sa Meme jer zna da ga ona voli. Ako ima neki problem, zna da će se Meme moliti za njega. „Meme me je naučila da se molim“, kaže Kasonga. „Sada se i ja molim za nju. Molim se da je Bog blagoslovi jer je ja volim.“ Kasonga se moli i za svoju majku, mlađeg brata i sestru.

Većinu svog vremena tokom dana provodi sa Meme. Kući ide kada Meme ode u prodavnicu, ali kada vidi da se vraća, trči njenoj kući da bi slušao još priča i pesama. „Ja pomažem Meme u odnošenju smeća do kontejnera“, kaže Kasonga. „Takođe joj donosim vodu ako je potrebno za kuvanje.“

Kasongin omiljeni dan

Meme i Pepe (deka) idu u crkvu subotom. Sad kada Kasonga ima 5 godina, dovoljno je veliki da ide s njima. Najviše voli subotnu školu. „Nemamo subotnoškolski razred u crkvi, pa se okupljamo napolju u senci drveta“, kaže Kasonga. „Pevamo puno pesama, a pošto smo napolju, možemo da pevamo glasno koliko god želimo. Onda nam učiteljica pokaže sliku i ispriča priču koja ide uz nju. Moje omiljene biblijske priče su o Isusu. Naročito volim onu u kojoj Isus blagosilja decu.

Pošto sada imam 5 godina, mogu da prenoćim kod Meme i Pepe“, kaže Kasonga smešeći se. „Tamo spavam u sopstvenom krevetu. Tako sam srećan kada sam sa Meme i Pepe.“

Svedočenje o Božjoj ljubavi

Kasonga priča svojoj majci da u Meminoj kući živi Neko ko ih štiti. Njegovo ime je Isus. „On može i nas da čuva“, kaže Kasonga mami. „Moja porodica ne ide u crkvu, niti se moli“, dodaje on. „Ja pričam mami biblijske priče i želim da je naučim molitvi. Čeznem da moji roditelji počnu da slede Isusa. Molim se za njih kad sam kod Meme i kod kuće.“

Kasongini mlađi brat i sestra su još uvek mali da bi bili toliko kod Meme i Pepe. Međutim, Kasonga im priča jednostavne priče o Isusu i uči ih da sklapaju ruke i oči dok se on moli. Kada budu bili dovoljno veliki, povešće ih kod Meme kući da nauče nove pesme i slušaju priče o Isusu.

Kasonga je presrećan jer mu je tetka nedavno dala malu Bibliju. On još uvek ne zna da čita, ali jedva čeka da nauči kako bi mogao sam da čita biblijske priče. Kada poraste, Kasonga želi da postane pastor. Ali on ne čeka da tek tada priča drugima o Isusu, već to čini svakog dana.

Poziv

Kasongina crkva nije jedina crkva u Kongu koja nema dečju subotnu školu. Ovog tromesečja dečji dar trinaeste subote će pomoći da se izgradi dečje odeljenje u u Kasonginoj crkvi kako bi deca imala bezbedno i suvo mesto na kom bi učili o Bogu svake subote.

Informativni odeljak

- Kongo se po veličini nalazi na drugom mestu u Africi. Smešten je u srcu Afrike i na severu i zapadu se graniči sa rekam Kongom koja se uliva u Atlantski okean.
- Glavni grad je Kinšasa, grad sa oko 10 miliona stanovnika koji leži na Atlantskom okeanu.
- Zvanični jezik je francuski, a jedan oblik svahilija razumeju gotovo svi, dok svako područje ima i jedan ili više lokalnih dijalekata.

8. Bog će se postarati

Lumbu živi u Kinšasi, glavnom gradu Konga. [*Pokaži Kongo na karti.*] U Kongu većina škola održava časove šest dana u sedmici. Zato su Lumbuovi roditelji poslali Lumbua u privatnu školu gde nema nastave subotom. Svidela mu se škola i bio je dobar đak. Međutim, prošle godine škola je zahtevala da Lumbuov razred pohađa časove subotom kako bi se pripremili za državne ispite.

Stavljanje Boga na prvo mesto

Prva tri meseca, Lumbu nije išao u školu subotom, čak i kada je nastavnica najavila da će biti ispit na kraju. Dobro je napredovao u školi i nije se brinuo oko propuštanja subotne nastave. „Ja želim da subotom proslavljam Boga, a ne da sedim na časovima“, kazao je.

Onda je nastavnica pitala Lumbua zašto ne dolazi subotom u školu. „Ja slavim Boga subotom“, odgovorio je Lumbu. Nastavnica ga je upozorila da ako ne bude pohađao subotnu nastavu, neće proći razred. Lumbu je dugo razmišljao o onome što je rekla. Onda je odlučio da dozvoli Bogu da se pobrine za njega jer će on proslavljati Isusa. U subotu je krenuo u crkvu da hvali Boga sa svojom porodicom.

Nastavnica ništa nije kazala u ponedjeljak, pa je on nastavio da ide u crkvu. Međutim, kada je dobio đачku knjižicu, video je da su mu ocene lošije nego ranije. *Zašto?* pitao se. *Ja uvek vredno učim i dobijam dobre ocene kao i pre.*

Važan test

Jednog petka nastavnica se obratila Lumbuu pored njegove klupe. „Sutra ćemo imati važan ispit“, kazala je. „To će biti praktičan ispit za sve predmete, a rezultati će uticati na tvoje zaključne ocene. Hoćeš li biti ovde?“

„Ne“, odgovorio je Lumbu s poštovanjem. „Bog će mi pomoći ako ispoštujem Njegov zakon.“ Lumbu je u tišini zamolio Boga da nađe načina da polaže ispit u ponedjeljak.

Lumbu nije otišao u školu u subotu, ali mu je bilo teško da ne misli na ispit koji su njegovi drugovi iz razreda polagali dok je on bio u crkvi. Ako nastavnica bude u pravu, on će možda pasti godinu.

Kada je u ponedjeljak otišao u školu, Lumbu je čuo da đaci nisu imali ispit u subotu jer osoba koja je trebalo da im da test, nije mogla da dođe. Rečeno im je da će ispit biti u ponedjeljak. Lumbu se nasmešio i u tihom molitvi zahvalio Bogu što je uslišio njegovu molitvu.

Tačka preokreta

Lumbu je dao nastavnici neke knjige i biblijske teme koje je dobio od oca. Nastavnica ih je prihvatila i upitala: „U koju crkvu ideš?“

„U adventističku“, kazao je Lumbu. Onda je dodao: „Rekao sam vam da će se Bog pobrinuti za moju veru, i tako je i učinio.“

Lumbu je dobro prošao na praktičnom ispitu. Nekoliko sedmica kasnije nastavnica mu je rekla: „Uskoro ćemo imati državni ispit. Subotom se održavaju posebni časovi za pripremu za ovaj ispit i od tebe će se zahtevati da ih pohađaš.“

Lumbu je zavukao ruku u ranac i izvadio prospekt o suboti. Nastavnica ga je uzela i pročitala. Nedelju dana kasnije Lumbuova nastavnica je kazala da je posetila adventističku crkvu i da je odlučila da neće zahtevati od Lumbua da dolazi na nastavu subotom do kraja godine.

Na dan državnog ispita, Lumbuova nastavnica je kazala: „Sigurna sam da će te Bog blagosloviti i da ćeš dobiti dobru ocenu i bez pohađanja pripremnih časova.“

Kada su rezultati stigli, Lumbu je bio na vrhu liste koja je uključivala ceo okrug. „Znam da me je Bog blagoslovio zato što sam poštovao Njegov zakon. On se pobrinuo za moje potrebe i nastaviće da to čini“, kaže Lumbu sa zahvalnošću.

Poziv

U Kinšasi nema puno adventista. Naš trinaesti dar ovog tromesečja pomoći će u izgradnji centra za obučavanje gde mladi ljudi i odrasli mogu naučiti kako da svedoče o svojoj veri. Poseban dečji dar pomoći će da se izgrade dva odeljenja dečje subotne škole kako bi više dece saznalo da ih Isus voli i da stara za njihove potrebe, baš kao što je to bilo i sa Lumbuom.

Misionski odeljak

- Kinšasa je glavni grad Konga. Takođe je jedan od najvećih gradova u čitavoj Africi.
- Dok je u Kongu prosek 1 adventista na 118 ljudi, u samoj Kinšasi je taj prosek 1 adventista na 2000 stanovnika.
- Odrasli i deca žele da svedoče drugim ljudima u Kinšasi o Božjoj ljubavi. Ali ljudi treba da znaju kako da dosegnu do drugih sa veću o Isusu. Deo našeg trinaestog subotnoškolskog dara pomoći će da se izgradi centar u Kinšasi za obučavanje laika gde će odrasli i deca naučiti koji su najbolji načini za pružanje svedočanstva o Isusovoj ljubavi.

9. Radosna buka

Gracija ima 9 godina. Živi u Kinšasi, glavnom gradu Konga. [*Po-kaži Kongo na mapi.*] Ona i njena četiri brata i sestre učestvuju u jedinstvenoj službi u njihovom gradu.

Stvaranje sopstvene muzike

„Moja porodica izlazi na ulice ili pijacu da svira kako bi privukla pažnju prolaznika. Onda im moj otac govori o Bogu. Ljudi su radoznali i zastaju da slušaju jer muziku stvaramo od ručno pravljenih rogova. Oni su izrađeni od kartona, držača za peškire, levkova, plastičnih cevi i selotejpa ili žice.

Jednog dana, školska drugarica moje sestre zaustavila se da nas sluša“, kaže Gracija. „Pitala je u koju crkvu idemo, a mi smo odgovorili da smo adventisti i da svetkujemo subotu. Otac nam je pomogao da odgovorimo na njena naredna pitanja. Baš je bila zainteresovana.“

Gracijin brat Džoi ima 7 godina. I on voli da svira u rog. „Ne zvuci tako dobro kao sviram sam“, kaže on, „ali kad sviramo kao porodica, super je.“

Svedočenje prijateljima

Zajedničko sviranje i svedočenje u javnosti ohrabrilu je Džoiu da pozove svoje prijatelje u crkvu. Pozvao je jednog drugara koji voli da dolazi. Ne može da bude prisutan svake sedmice jer Džoijeva porodica nema auto, a njegovi roditelji nemaju uvek novac za autobusku kartu.

Džoijev brat Beni pričao je jednom svom drugu o Bogu. „Tvoja religija je čudna“, kazao mu je on. „Ti ideš u crkvu subotom umesto nedeljom.“ Beni mu je objasnio da je Bog stvorio svet za šest dana i odmorio se sedmog. Onda je Bog pozvao ljude da provedu subotni dan sa Njim. Benijev prijatelj je bio zainteresovan da sazna više, ali nema novca da ide autobusom u crkvu.

Poziv

Kinšasa je veoma veliki grad. Ima oko 10 miliona ljudi. Međutim, nema puno adventističkih crkava, pa mnoge ljude čeka dug put do crkve. Često je predaleko da bi pešačili, a kada nemaju novac za autobusku kartu, teško mogu da prisustvuju svake sedmice.

Gracijini roditelji planiraju da osnuju jedan subotnoškolski razred u svom susedstvu kako bi komšijska deca mogla da dođu na bogoslužjenje. „Već imamo muziku“, kaže Gracija. „Moj stariji brat može da propoveda, a moja sestra da priča biblijsku priču. Ja mogu da vodim pevanje, a moj mlađi brat da se moli!“

Gracija i njena porodica ushićeno svedoče drugima o Božjoj ljubavi. Deo trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će u izradnji centra za obuku laika i dve dečje prostorije kako bi još ljudi moglo da sazna da ih Isus voli i da želi da provede vreme s njima. Nemojte zaboraviti svoje darove subotom, a naročito trinaeste subote, 29. juna.

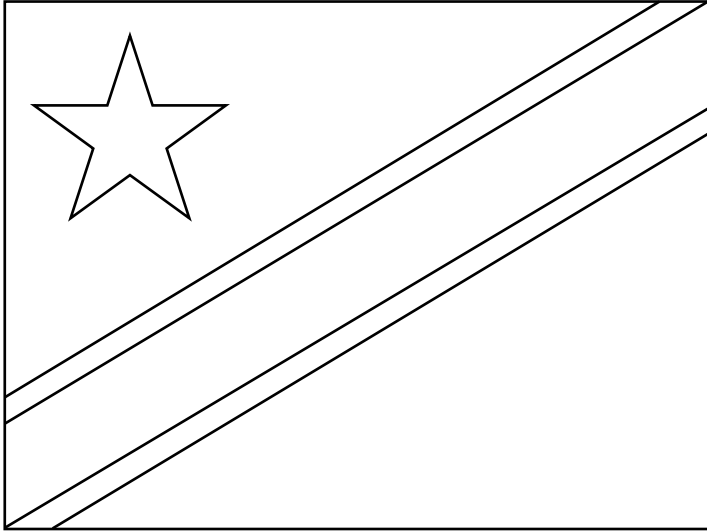
[Pogledajte naš vebsajt www.AdventistMission.org za više uputstava o pravljenju jednostavnog kazua sličnog onom koji ova deca sviraju.]

Misionski odeljak

- Gracija i njena porodica su pronašli zanimljiv način da drugima svedoče o Božjoj ljubavi. Neki njihovi prijatelji pitali su ih za njihovu crkvu. Međutim, mnoge crkve u Kinšasi nemaju dečju subotnu školu u kojoj bi se deca skupljala i proučavala Božju reč.
- Poseban dečji dar trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će u izgradnji dve dečje crkvice u Kinšasi kako bi mnogo više dece imalo mesto na kom će učiti kako da vole Isusa.
- Za više informacija o potrebama i mogućnostima za doseganje do ljudi u Kinšasi i širom Kongoa, pogledajte DVD Adventistička misija za ovo tromesečje.

Aktivnost

Obojite zastavu Kongoa

GORNJI LEVI I DONJI DESNI TROUGLOVI: SVETLO PLAVI
DEBLJA PRUGA: CRVENA
TANJE PRUGE I ZVEZDA: ŽUTE

10. Petrov partner

Petar je voleo školu. Međutim, bez obzira na to koliko se trudio, nije dobijao dobre ocene. Nije razumevao neke stvari koje je njegova učiteljica govorila i nije mogao da se seti šta je čitao u udžbeniku. Uzdahnuo je duboko. Šta bi mogao da uradi u vezi sa ovim?

Odgovor u crkvi

„Jednog dana u crkvi, pastor nas je svesrdno pozvao da predamo sve svoje probleme Bogu“, rekao je Petar. „Kazao je da ako smo ozbiljni u vezi sa našom molbom, treba da budemo verni u svojim darovima, da donesemo Bogu nešto što nam je dragoceno. On čuje

naše molitve i on će ih uslišiti u skladu sa onim što nam je potrebno.“

Petar je razmišljao o ovome. Njegova mama planirala je da mu kupi neku novu odeću. *Možda bih mogao da zamolim mamu da mi dozvoli da novac za odeću dam Bogu. Onda bih mogao da zatražim od Boga da mi pomogne u učenju.* Petar se nasmešio. Znao je da je ovo dobar plan.

Sledećeg dana Petar je kazao majci šta je odlučio. Ona mu je dala novac. U subotu je Petar predao novac kao dar za Isusa. Zatim je molio Boga da mu pomogne da razume svoju učiteljicu i da uznapreduje u školi.

Petrov partner

Petar je u ponedeljak ušao u učionicu i zauzeo svoje mesto. Znao je da je Bog čuo njegove molitve i da će ga blagosloviti. Pažljivo je slušao učiteljicu i čitao svoje zadatke. Kada je razmišljao o onome što je pročitao i šta je učiteljica rekla, uvideo je da je razumeo i da mu je sve ostalo u pamćenju! A kada je uradio kontrolni iz pređenog gradiva, dobio je dobru ocenu!

„Moje ocene iz svih predmeta su se poboljšale u sledećem polugodištu“, kaže Petar. „Oduvek sam znao da me Bog voli, ali sada kada smo partneri, uviđam da je On pored mene, pomaže mi da razumem gradivo i dam sve od sebe.“

Petar je bio tako uzbuđen kada je dao majci đaćku knjižicu. Gleđao je osmeh koji joj se razlio po licu. „Bog je ovo učinio“, kazao je. „Kada sam Mu darovao novac koji je bio namenjen za novu odeću, molio sam se da On bude moj partner u školi. Tako je i bilo!“

Petar priča i svojim prijateljima šta Bog čini. Kada ga je jedan drug iz razreda upitao kako je tako brzo poboljšao ocene, on je odgovorio: „Toliko sam se trudio da dobijem dobre ocene, ali delovalo je nemoguće. Onda sam se molio i Bog je učinio nemoguće. Pokazao mi je da sve što treba da učinim jeste da prihvatim Njegov dar i upotrebim ga Njemu na slavu.“

Petar želi da postane lekar. „Znam da će mi Bog pomoći ako je to Njegova volja za mene. Želim da se staram za druge i pomažem im da saznaju da je Bog najveći iscelitelj.“

Dečaci i devojčice, i mi možemo zamoliti Boga da bude naš partner. Ako želimo da budemo bolji u školi ili da drugima svedočimo o Božjoj ljubavi, Bog će nam pomoći. Sve što treba da činimo je da se molimo i čeznemo da Ga proslavimo.

- Petar voli da govori svojim prijateljima o onome što je Bog učinio za njega i poziva ih u subotnu školu. Međutim, njegov subotnoškolski razred održava se ispod crkvenog trema. Kad pada kiša, moraju da se pridruže odraslima na bogoslužjenju i proučavanju pouke.
- Deo posebnog dečjeg trinaestog dara ovog tromesečja pomoći će deci u Kinšasi da dobiju svoju salu za bogoslužjenje gde će moći da dovode svoje prijatelje kako bi zajedno učili o Bogu.

Pričajmo na francuskom

Francuski je zvanični jezik u Kongou. Iako većina ljudi takođe govori jedan oblika svahilija i lokalni jezik, većina srednjih škola i univerziteta zahteva da đaci uče francuski. Naglašeni slogovi napisani su velikim slovom. *U* se izgovara tako što se usta postavljaju za *i*.

Uobičajene fraze

blagoslovena subota
dobrodošli
dobar dan
molim te
hvala
da
ne

Izgovor

bon san-BA
bi-an vu-nu
bon-ŽUR
sil tu-PLE
mer-SI
ui
ne

11. Uporna kćerka

Naša današnja priča dolazi iz severoistočnog dela Kongoa. [*Pokaži Kongo na karti.*]

„Tata, molim te pođi s nama u crkvu“, Rut je preklinjala oca.

„Ne danas“, rekao je tata.

Bila je subota i Rut je pomagala mlađim sestrama i bratu da se spreme za crkvu. Majka joj je bila bolesna i nije mogla da ide u crkvu s decom. Zato se Rut postarala da budu u subotnoj školi. Tata nikada nije išao u crkvu sa decom. Rut je znala da kada deca krenu u crkvu, njen otac je išao u obližnji bar i pio sa svojim prijateljima.

Upornost se isplati

Jedne subote tata je ispratio decu do vrata. Planirao je da ide u bar, ali Rut i njena sestra su ga zgrabile za ruke i vukle ga prema crkvi. Na njihovo iznenađenje, nije se raspravljao niti je pokušavao da se istrgne. Ali onda je nedaleko od sebe video neke prijatelje kako piju. Odvojio se od dece i krenuo prema njima. Deca su ga pratila. Kada su ga stigla, ponovo su uzela njegove ruke i preklinjala: „Moramo da idemo u crkvu! Ne možeš da ostaneš da piješ.“ Tako je tata otišao u crkvu sa decom.

Kada su stigli u crkvu, Rut je sela sa tatom. Znala je da će biti u iskušenju da se vrati prijateljima, a ona je bila rešena da ga nagovori da ostane.

Kad se bogoslužjenje završilo, zajedno su krenuli kući. Rut je pitala oca o čemu je bila propoved, a on je zapamtio. „O Kainu i Avelju“, rekao je. Rut je pitala ko su Kain i Avelj bili. Tata je kazao da su bili braća. Jedan je bio veran, a drugi neveran.

Baš tada je tata video neke svoje prijatelje i hteo da ode s njima da pijanči. Rut je shvatila o čemu je razmišljao i rekla: „Tata! Nemoj biti kao Kain! Budi veran! Pođi s nama kući.“ Tata se okrenuo i pošao s decom kući.

Bitka za Boga

Tata je nakon toga išao sa decom u crkvu, ali je često bio u iskušenju da ode na pijanku sa svojim takozvanim prijateljima. Rut bi ga uzela za ruku i pogurala prema crkvi.

Jedne subote tata je uzeo svoj dugački nož i krenuo prema polju na posao. Nadin, Rutina prijateljica, videla ga je i kazala mu: „Ne bi trebalo da radite u polju subotom.“ Tata je počeo da se dvoumi, ali

onda se ipak ponovo okrenuo prema polju. Nadin mu je rekla koliko je razočarana što on radi subotom. „Ali ako insistirate da nastavite s poslom, ja mogu umesto vas da odnesem Bogu vaš dar.“ Tata je opet zastao. Dao je Nadin 100 franaka (oko 80 dinara) da odnese u crkvu. Ponovo je krenuo prema polju, ali onda je zastao i posmatrao Nadin kako se penje uzbrdo prema crkvi.

Tata se okrenuo i pošao kući. Vratio je mačetu na mesto i okupao se, a zatim otišao u crkvu.

Novo srce za tatu

Nekoliko meseci kasnije, crkva je održavala evandeoske sastanke. Cela porodica je išla, uključujući tatu. Nakon nekoliko sastanaka, tata je rekao Rut: „U pravu si, kćeri moja. Vreme je da predam svoj život Isusu.“ Tako je i učinio.

Tata je želeo da se krsti kada je pastor imao posebno bogoslužje. Međutim, kolebao se, jer nije imao novu odeću. Rut mu je kazala: „Tata, nema veze što nosiš staru odeću. Isus će te prihvatiti, čak i u njoj. Ako je tvoje srce čisto, ko mari za odeću?“

Tata je klimnuo glavom. Nedugo zatim Rut i cela njena porodica bili su svedoci tatinog krštenja. Bili su tako srećni. Konačno su bili sjedinjeni u Isusu.

Na dan svog krštenja, tata je kazao crkvi: „Učinio sam mnogo loših stvari u prošlosti. Ali želim da zahvalim Bogu za moju decu jer su me ona dovela da upoznam Isusa.“

Rut i cela porodica molili su se za tatu. Pričali su s njim i vodili ga u crkvu. Ako neko koga volite ne poznaje Isusa, setite se Rutinih upornih molbi: „Tata, molimo se za tebe. Pođi s nama na bogoslužje.“ I vi možete učiniti isto.

Informativni odeljak

- Kongo je jedna od najsiromašnijih zemalja na svetu. Ljudi koji žive u istočnom delu mnogo su propatili zbog borbi u tom području.

- Većina Kongožana živi od onog što proizvedu u svojim malim baštama. Ako im nešto preostane, oni to prodaju na pijaci da bi imali za najosnovnije potrebe.
- Iako se većina njih izjašnjava kao hrišćani, mnogi nemaju lični odnos sa Isusom Hristom.

12. Rešena da nešto učini

Kamil* živi u severoistočnom delu Konga. *[Pokaži Kongo na karti.]* Kada je bila mala, veoma se razbolela. Od te bolesti je postala invalid - nije mogla da hoda.

Kada je imala 5 godina, njena baka je postala adventistkinja i nosila ju je u crkvu na svojim leđima. Kamil je volela crkvu! Kazala je svojim roditeljima šta je tamo videla i naučila tog dana i nadalje ih je stalno pozivala da krenu s njom i bakom.

Jednog dana majka je pošla u crkvu sa Kamil i njenom bakom. Od tada je nastavila uvek da ide. Nedugo zatim, Kamilina braća i sestre su im se pridružili. Međutim, otac nije bio zainteresovan za crkvu.

Kamil se molila da se otac pridruži porodici u crkvi. Zamolila je pastora da posećuje oca i razgovara s njim o Isusu. I, naravno, svake sedmice ga je zvala da im se pridruži u odlasku u crkvu. Onda je jedne subote otac pristao na taj poziv.

Kamilina molitva

Kamil je pažljivo slušala biblijske priče od učiteljice u subotnoj školi. Naročito je volela priče u kojima je Isus lečio bolesne i blagosiljao decu. Kada je učiteljica ispričala priču o tome kako je Isus vaskrsao umrlu devojčicu, Kamil je zastao dah u grlu.

Više od svega Kamil je želela da prohoda. *Ako Isus može da pruži život mrtvoj devojčici, On sigurno može pomoći i meni da počnem da hodam*, razmišljala je. Kamil je zamolila pastora da se moli za nju

* ime nije pravo

i njene noge. Kamilina majka, baka, braća i sestre molili su se za ovo čudo.

Jednog dana sestra je ispružila ruke prema Kamili, i Kamil je došla do nje posrćući. Devojčice su se i smejale i plakale. Sestra joj je pomagala u ravnoteži dok je vežbala da hoda. Uskoro je Kamil mogla da hoda potpuno sama. Bog je uslišio njene molitve.

Kamil je kazala majci: „Vidiš kako je Bog dobar prema nama? Ja mogu da hodam! Mi moramo da imamo poverenja u Njega za sve.“ Kamilina majka smešila se kroz suze. Tog dana je predala svoj život Hristu.

Imati veru!

Iako je porodica bila siromašna. Kamil je često molila roditelje da donose desetke i darove u crkvu. Roditelji su tako i činili, pa su se okolnosti postepeno poboljšale. Otac je prestao da pije i da puši, te je ostajalo više novca za hranu i odeću. Danas cela porodica zajedno proslavlja Boga.

„Zahvaljujem Bogu za sve što je učinio za moju porodicu. On nas je doveo Isusu, dao nam novac za hranu, dao nam je dom i darove. Sve što imamo potiče od Isusa zahvaljujući molitvi.“

Dečaci i devojčice, mi možda nismo bolesni kao što je Kamila bila; možda nismo siromašni kao njena porodica, ali svaki svoj problem možemo izneti Isusu u molitvi. On želi da svako upozna Njegovu ljubav. Naši misioniski darovi pomažu drugima da saznaju za Isusa.

- Kamil živi u blizini adventističkog univerziteta Lukanga u severoistočnom delu Konga.
- To je jedini adventistički univerzitet u Istočnocentralnoj afričkoj diviziji na kom se govori samo francuski jezik.
- Gotovo polovina studenata koji se tamo školuju nisu adventisti i oni imaju puno prilika da saznaju da ih Isus voli i da želi da provede večnost sa njima.
- Univerzitet se razvija munjevitom brzinom i potrebno mu je proširivanje. Kampusu je naročito potrebno još učionica.

Deo trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će u izgradnji dodatnih učionica kako bi više studenata mogli da se pripremi za službu Bogu i svojoj zemlji.

Pevajmo na francuskom jeziku

Znam da Isus voli me

Ui, Žezu me-em,

Ui, Žezu me-em,

Ui, Žezu me-em

La Bibl m l di.

Program za trinaestu subotu

- Ako će vaše odeljenje prezentovati program trinaeste subote za odrasle:
- Navežbajte pesme sa 44. i 73. stranice i neka ih deca pevaju za vreme programa.
- Ohrabrite ih da donesu svoj dar za trinaestu subotu, 29. juna.

Ako se vaše odeljenje neće pridruživati odraslima sa posebnim programom, iznesite narednu priču, omiljenu priču svih vremena, svom subotnoškolskom razredu. Naš misioni dar pomoći će pionirima Globalne misije.

On je hodao sa lavovima

Takila je pionir Globalne misije u istočnom delu Afrike. Pioniri Globalne misije su ljudi koji volontiraju u radu na području, obično svoje zemlje, gde niko ne zna da Isus uskoro dolazi.

Takila je išao na posebne sastanke da bi naučio kako da drugima svedoči o svojoj veri u Isusa. Saznao je neke stvari i o ljudima sa kojima sa kojima će raditi, a to je da veruju u vradžbine. Oni idu kod

vračeva kada su bolesni ili kada nešto u njihovom životu nije u redu. Vrač može da promumla neke čudne reči, onda baci neke vradžbine i stare kosti na zemlju. Zatim „čita“ kosti i vradžbine i govori osobi šta duhovi kažu u čemu je problem. Ponekad se radi o ljutitom pretku koji se ne obožava ispravno ili vrač misli da je neko bacio prokletstvo na tu osobu, pa odredi cenu po kojoj će ukloniti to prokletstvo.

Ljudi često testiraju nečije poštenje tako što bacaju prokletstvo na osobu. Ako ona umre, onda nije bila poštena i pravoverna. Ali ako preživi, može joj se verovati.

Takila je jedva čekao da počne sa radom za Isusa. Otišao je do prvog sela u svojoj novoj teritoriji i razgovarao sa glavnim čovekom u njemu. Zatim je ljudima u selu pričao o Isusu. Uskoro je došlo vreme da ide u sledeće selo. Nije znao koliko je ono daleko, ali po onome što su mu seljani kazali, smatrao je da je dosta blizu. Krenuo je posledne, kada sunce nije bilo tako jako.

Iskušan lavovima

Takila to nije znao, ali su ljudi u selu koje je napuštao želeli da znaju da li je istina ono što im je Takila ispričao. Zato su zamolili vrača da iskuša Takilino poštenje dovodeći lavove koji su živeli na obližnjim pašnjacima.

Takila je hodao stazom prema sledećem selu. Posmatrao je kako je sunce zalazilo za daleke planinske vrhove. Nije video selo u daljini i pitao se koliko je daleko. Ako ga uskoro ne pronađe, razmišljao je gde će prespavati te noći. Bio je sumrak i Takila je video lavove u daljini. Ovo je bilo njihovo omiljeno vreme za lov. Takila je bio prestrašen, ali nije mu vredelo da zapomaže, jer nikoga nije bilo u blizini ko bi mogao da mu pomogne.

Zaustavio se na stazi i zamolio Boga da mu pošalje svoje anđele koji će ga štititi. Onda je Takila nastavio da hoda. Primetio je da su lavovi išli u istom pravcu kao on, ali mu se nisu približavali. Na mesečini je video kako im oči svetlucaju. Onda im je kazao: „Da li ste vi anđeli čuvari za koje sam molio Boga da me čuvaju?“

Takila je osetio kako je njegov strah iščezao. Nastavio je da hoda. Lavovi su išli pored i iza njega. Bio je već umoran, ali nije bilo mesta

za spavanje, pa je nastavio dalje. Konačno je stao da odmori, a isto su učinili i lavovi. Kada je ustao i ponovo krenuo dalje, lavovi su ga pratili.

Cele noći je Takila išao, a lavovi su bili iza njega. Kada je sunce počeo da se pomalja iza gora, video je selo u daljini. Sa novom snagom je krenuo prema njemu. Za trenutak je zaboravio na lavove.

Kada je stigao u selo, okrenuo se i potražio ih, ali su oni nestali u visokoj travi.

Ljudi iz ovog sela bili se iznenađeni kada su ugledali stranca koji ulazi u njihovo selo. Upitali su ga odakle je došao. Kazao im je ime sela iz kog je stigao i da je cele noći hodao da bi stigao do njih.

„Pašnjaci su prepuni lavova“, kazali su seljani. „Kako si mogao cele noći da pešačiš i ne budeš napadnut? Mnogi seljani su poginuli kada su u mraku izvan sela bili uhvaćeni u čeljusti tih strašnih životinja.“

Takila je seljanima ispričao da je molio Boga da pošalje anđele koji će ga zaštititi. Ispričao im je o lavovima koji su ga pratili čitave noći. Pričao im je kako su se zaustavljali u isto vreme kad i on. A kada je nastavljao da pešači, i oni su kretali za njim.

Takilina priča o šetnji s lavovima brzo se pročula selom. Uskoro se mnoštvo ljudi okupilo oko njega. Glavni čovek u selu je zamolio Takilu da im ponovo ispriča kako je stigao u selo, a da ga gladni lavovi nisu pojeli. Takila im je kazao kako je bio bezbedan da pešači cele noći jer je Bog kojem on služi poslao lavove da idu za njim.

Poglavica sela je pozvao Takilu da priča seljanima o Bogu. Mnogi ljudi su slušali i poverovali u Boga kojem Takila služi. Kada se kišna sezona završila, pastor je došao da krsti one koji su predali svoje srce Isusu. Mnogi drugi ljudi iz sela rasejanih po zambijskim ravnicama, molili su Takilu da dođe i priča o moćnom Bogu kom služi, Bogu koji je poslao lavove da zaštiti čoveka koji veruje u Njega. [Dar]

Projekti za sledeće tromesečje

Sledeće tromesečje prikazaće Interevropsku (nekadašnju Evroafričku) diviziju. Posebni projekti uključuju crkvu za romsku populaciju u Bugarskoj, centar za službu društvu u Portugaliji, i dosezanje do studenata u Češkoj i Slovačkoj. Četvrto tromesečje prikazaće Transevropsku diviziju.

Pričajmo na svahili jeziku

Svahili govori 45 miliona ljudi u istočnoj i centralnoj Africi koji moraju da komuniciraju kako bi kupovali i prodavali ljudima u drugoj kulturi.

Naglašeni slogovi napisani su velikim slovima.

Fraze

zdravo
dobro jutro
dobrodošli
Kako si?
Dobro, hvala.
Ja se zovem _____ .
Kako se zoveš?
da
ne
molim te
hvala
dođi ovamo
idi tamo
doviđenja (jednoj osobi)
doviđenja (većem broju ljudi)

Izgovor

ŽAM-bo
ši-KA-mu
ka-RI-bu
ha-BA-ri ga-ni?
si-ŽAM-bo a-SAN-te
ŽI-na LAN-gu ni _____ .
ŽI-na LA-ko NA-ni
n'DI-jo
ha-PA-na
ta-fad-HA-li
a-SAN-te SA-na
KU-ža HA-pa
NEN-da PA-le
kva HE-ri
kva he-RI-n

Dani u nedelji

Nedelja	žu-ma-PI-li
Ponedeljak	žu-ma-TA-tu
Utorak	u-MAN-ne
Sreda	žu-ma-TA-no
Četvrtak	al-ha-MI-si
Petak	e-ŽU-ma
Subota	žu-ma-MO-si

Brojevi

jedan	MO-ža
dva	em-BI-li
tri	TA-tu
četiri	nne
pet	TA-no

šest
sedam
osam
devet
deset

SI-ta
SA-ba
NA-ne
TI-sa
KU-mi

Pevajmo na svahili jeziku

Evo još jedne pesme koju deca i odrasli vole da pevaju u istočnoj Africi.

Praise Him, Praise Him!

Msifu Mungu, e vatoto vote,
Ju pendo, Ju pendo;
Msifu Mungu, e vatoto vote
Mungu ni upendo.

Tunampenda, e vatoto vote,
Ju pendo, Ju pendo
Tunampenda, e vatoto vote
Mungu ni upendo

Tumikeni, e vatoto vote.
Ju pendo, Ju pendo,
Tumikeni, e vatoto vote
Mungu ni upendo

Hajde da kuvamo

Ugali (kaša)

Širom istočne Afrike ljudi jedu gustu kašu. Neki ljudi je zovu *uga-li*, a drugi *sadža*. Jedu je za doručak ili večeru. Obično se kuva bez soli ili šećera, a jede se prstima tako što se mala količina urola u loptica i radi ukusa umače u sok od povrća ili neki paprikaš.

12 šolja vode
4 šolje kukuruznih ili pšeničnih pahuljica
maslac (po želji)

Zagrejte vodu u velikoj šerpi dok ne bude topla. Umešajte polovinu kukuruznih pahuljica, ali postepeno, neprestano mešajući da se ne bi napravile grudvice. Nastavite s mešanjem dok ne prokuva, a zatim smanjite temperaturu i ostavite da kuva još nekoliko minuta. Smesa će izgledati kao providna kaša. Pospite ostatak kukuruznih pahuljica preko vodene smese, malo po malo, mešajući neprestano dok se sve ne sjedini. Nastavite da kuvate dok masa ne postane glatka i lepo skuvana. Umešajte malo maslaca po želji. Servirajte u činiji sa sosom kao za špagete ili uz neki paprikaš.

Matoke (pržene plantana banane)

Plantane su vrsta banane koje su veće od onih koje jedemo i obično su zelene. Nisu namenjene da se jedu sveže, ali se često koriste u kuvanim jelima.

4 srednje plantane, oljuštene
ulje za prženje
soli po ukusu

Oljuštite plantane i secite dijagonalno u parčiće od oko pola cm. Pažljivo spuštajte u tiganj sa vrelim uljem i pržite dok ne dobiju smeđu boju. Ocedite i pospite so preko. Služite toplo.

Materijali za vođe

Slede izvori informacija koji su se pokazali korisnima u pripremanju vesti iz sveta.

Posetite naš vebajst radi dodatnih fotografija, recepata i drugih aktivnosti koje možete odštampati kako bi deci vesti bile još zanimljivije. Idite na www.AdventistMission.org. Kliknite na „Resources“, a onda „Children’s Mission“. Idite na tekuće tromesečje i kliknite „Activities“.

DVD Adventistička misija je besplatni video koji prikazuje priče iz zemalja o kojima čitamo, kao i o svetskoj misiji crkve. Zatražite jedan dvd od pastora ili ga skinite onlajn.

Za više informacija: Potražite informacije o zemlji na internetu, ili zamolite turističku agenciju za brošuru o turističkim destinacijama

u istočnoj Africi, kako biste deci oslikali kulturu te zemlje.

Korpica za dar: Upotrebite šarenu pletenu korpicu za dar ovog tromesečja. Ako nemate nijednu, potražite gde ima da se kupi. Podsetite decu da njihov misioniski dar svake subote i 75% trinaestog dara pomaže crkvi širom sveta da širi radosnu vest o Isusu. Ostatak ide direktno za posebne projekte ovog tromesečja.

ISTOČNO-CENTRALNA AFRIČKA DIVIZIJA	Crkve	Grupe	Članovi	Populacija
Istočna Afrika	4,575	4,520	707,883	52,000,000
Istočni Kongo	210	377	57,906	9,600,000
Etiopija	812	312	128,337	88,050,000
Ruanda	1,609	544	534,704	11,000,000
Tanzanija	2,105	1,918	437,573	46,300,000
Uganda	833	1,881	232,235	34,600,000
Zapadni Kongo	590	617	355,342	39,000,000
Pripojena polja	1,314	1,124	297,793	43,621,000
UKUPNO	12,048	11,293	2,751,773	324,171,000

Projekti

- Izgradnja kuća za nastavnike i studente u braku na univerzitetu Baraton u Keniji, istočna Afrika.
- Izgradnja učionica u osnovnoj školi Baraton na univerzitetском kampusu u Keniji, istočna Afrika.
- Dovođenje adventističke bolnice Mvanza u Tanzaniji.
- Izgradnja učionica na adventističkom univerzitetu Lukanga u Kongu.
- Osnivanje centra za obuku laika u Kinšasi, Kongo.
- Dve prostorije za dečja bogoslužjenja u Kinšasi, Kongo.